

καὶ αἱ μηλωταὶ τῆς Σκυθίας, καὶ τὸ ἤλεκτρον τῆς Βαλτικῆς. Αἱ τρίχες τῶν αἰγῶν καὶ λαγιδίων (κου-
 νελίων) ἐχρησίουμενον εἰς αὐτοὺς πρὸς ὕφασμα, τὸ
 ὁποῖον ὑστέρων ἐκέντων διὰ νήματος χρυσοῦ. Τὰ ἐπι-
 πλα αὐτῶν, τῶν ὁποίων κομποὶ τύποι ἤρχοντο ἐκ τῆς
 Ἑλλάδος, ἦσαν κεκοσμημένα ἐξ ἐλέφαντος καλῶς γε-
 γλυμμένον· μεταχειρίζοντο πρὸς φωτισμὸν κηρὸν καὶ
 ἔλαιον ἐξηγμένον ἐκ φυτῶν, ἰχθύων καὶ ἐλαίων· κα-
 τεσκευάζον ὕελον ἐκ τῆς ἄμμου, ἀλλὰ δὲν ἐπετύγ-
 χανον καλῶς. Τὸ ἐλεφάντιον καὶ τὸ μάρμαρον ἐξηρ-
 γάζοντο μωσαϊκῶς, καὶ ἐξορύττοντες τὰ μέταλλα κα-
 τεσκευάζον ἀνδριάντας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Πᾶν δὲ
 ὅ,τι ἡ τέχνη ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ πλουσιώτατον καὶ
 πολυτελέστατον, συνήγετο εἰς τὰ λουτρά, ὄντα τὸν με-
 γαλήτερον στολισμὸν τῆς Ῥώμης, καὶ εἰς τὰ ἀνάκτο-
 ρα, ἢ τὰς οἰκίας τῶν μεγάλων. Ἄλλ' αἱ ἐπανει-
 λημμένοι τῶν βαρβάρων εἰσβολαὶ βαθμηδὸν ἐμηδένι-
 σαν τὰς προόδους ταύτας, καὶ ἐβύθισαν αὖθις τὴν Εὐ-
 ρώπην εἰς τὴν ἀμάθειαν.

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ ΖΩΩΝ.

Ἡ πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα ἐπιείκεια τῶν Ὀθωμανῶν δὲν
 πηγάζει ἐκ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ἀλλὰ προέρχεται
 κυρίως ἀπὸ φυσικὴν ἀγαθότητα, μὴ ὑπερβαίνουσα σχεδὸν
 ποτὲ τὰ ὅρια τοῦ λογικοῦ. Διότι οἱ Ὀθωμανοὶ δὲν εὐνο-
 οῦσι τὰ ἄλογα ζῶα, ἀλλὰ μάλλον ἀπέχουσι τοῦ νὰ βλά-
 ψωσιν αὐτὰ, καὶ μάλις αἱ τοιαύτη συμπάθεια τῶν Ὀθω-
 μανῶν περιορίζεται μόνον πρὸς τὰ ἀσθενῆ ζῶα. Ἄλλ'
 ἐξ ἐναντίας εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου αἱ θρησκευτικαὶ δεισι-
 δαιμονίαι κανονίζουσι καὶ προσδιορίζουσι ὅλας σχεδὸν τὰς
 μετὰ τῶν λοιπῶν ζῶων σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου, οἱ λαοὶ
 τῶν μερῶν τούτων δὲν δεικνύουσι πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα
 ἀπλὴν ἐπιείκειαν, ἢ συμπάθειαν, ἀλλὰ προσφέρουσιν εἰς
 αὐτὰ θρησκευτικὴν λατρείαν· ἐκεῖ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ζῶων,
 τὰ ἄγρια καὶ καταστροφικὰ, τὰ ἐπιβλαβῆ καὶ ἀκάθαρτα,
 συμμερίζονται ἐξ ἴσου μετὰ τῶν ἐπωφελῶν καὶ ἡμέρων
 τὰς τιμὰς, τὸ σέβας, τὴν προστασίαν, καὶ ἐνίοτε τὴν
 λατρείαν λαοῦ τινος τῶν Ἰνδιῶν.

Ἡ λατρεία αὕτη τῶν ἀλόγων ζῶων ἔλαβε τὴν ἀρχὴν
 αὐτῆς ἐκ τῆς θρησκευτικῆς ιδέας, τὴν ὁποίαν οἱ Ἴνδοι
 ἔχουσι περὶ τῆς μετεμψυχώσεως, καὶ ἐκ τοῦ παρ' αὐτοῖς
 δόγματος, ὅτι πᾶν κτίσμα ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῷ θεῖαν τινα
 ἀπόρροϊαν. προσέτι ἡ μυθολογία αὐτῶν, ἀναφέρουσα τοὺς
 θεοὺς τῶν Ἰνδῶν λαβόντας κατὰ διαφόρους περιστάσεις
 τὴν μορφήν ὄλων σχεδὸν τῶν ἀλόγων ζῶων, συνεισέφε-
 ρεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν στερέωσιν τῆς δεισιδαίμονος καὶ ἀλ-
 λοκότου ταύτης ιδέας. Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ πιεσθῇ
 τις ὅποια παράδοξα ἔθιμα, ὁποῖους ἀλλοκότους νόμους
 παρῆξαν τὰ τοιαῦτα πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα αἰσθήματα τῶν
 Ἰνδῶν· ἡ ἱστορία γέμει ἐκ τοιούτων περιέργων διηγημά-
 των τῶν ἀνθρωπίνων ἀποπληνήσεων.

Ὅλοι σχεδὸν αἱ αἱρέσεις τῶν Ἰνδῶν ἀπαγορεύουσι
 γενικῶς τὴν θανάτωσιν ὁποιοῦνδήποτε ζώου· ὀλίγαι τι-
 νές ἐξαίρουσι τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος τὰ ἄγρια καὶ κατα-
 στρεπτικὰ θηρία καὶ τὰ πρὸς τροφήν τοῦ ἀνθρώπου χρή-
 σιμα ζῶα· ἀλλ' ἀπεναντίας ὑπάρχουσι φυλαὶ, αἵτινες οὐ
 μόνον δὲν θανατώνουσι τὰ ζῶα διὰ νὰ τραφῶσιν ἐξ αὐτῶν,
 ἀλλ' οὐδὲ φονεύουσιν αὐτὰ διὰ νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν
 ἰδίαν ζωὴν, ἢ νὰ ἀπαλλαγθῶσι τῶν ἐνοχλήσεων αὐτῶν.
 Οἱ Ἰαῖνοι, λόγου χάριν, δακνόμενοι ὑπὸ τινος ψύλλου, ἢ
 κώνωπος δὲν τολμῶσι νὰ συνθλίψωσιν αὐτὸν, οὔτε κά-
 μνουσι κίνημά τι, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν
 ἐργασίαν τοῦ ζωῦφιου· οὕτω δὲ καὶ αὐτὰ τὰ παρ' ἡμῖν
 νομιζόμενα ἐπαχθῆ καὶ ὄχληρά ζωῦφια λογιζονται παρά
 τισι λαοῖς τῶν Ἰνδιῶν ἄξια θρησκευτικῆς λατρείας. Τινές
 μάλις φυλαὶ κατασκευάζουσι δημόσια καταστήματα,
 ὅπου συλλέγουσι μυριάδας ψύλλων, κωνόπων, κορέων καὶ
 ψυρῶν, οἱ δὲ εὐσεβεῖς ἐκθέτουσι χάριν εὐλαβείας καὶ με-
 τανοίας τὰ ἑαυτῶν σώματα εἰς τὰ δῆγματα καὶ κεντρί-
 σματα αὐτῶν· ὅταν δὲ ὑπάρχῃ ἔλλειψις τῶν ἐκουσίως
 ἐκτιθεμένων τοιούτων πιστῶν, οἱ ἐπίτροποι τῶν ἀγαθοερ-
 γῶν τούτων κατασημάτων μισθώνουσι πένητας, ἢ ἐπαίτας,
 οἵτινες συμφωνοῦσι νὰ ἐκθέσωσι γυμνάς τὰς κνήμας καὶ
 τοὺς βραχίονας αὐτῶν εἰς τροφήν τῶν ζωῦφιων τούτων
 ἐπὶ ῥητὸν ὠρισμένον χρόνον, λαμβάνοντες ἀμοιβὴν χρη-
 ματικὴν τινα ποσότητα. Διάφορα ἄλλα ἔντομα λατρεύ-
 ονται ἐπίσης ὑπὸ διαφόρων φυλῶν καὶ ἔχουσι τὰ γηροκο-
 μεῖα αὐτῶν. Καὶ αὐτοὶ οἱ ποντικοὶ ἀπολαμβάνουσι παρά
 διαφόροις φυλαῖς τὰς τιμὰς, καὶ προνόμια τῶν θρησκευ-
 τικῶν τούτων δημοσίων κατασημάτων. Εἷς τῶν νεωτέρων
 περιηγητῶν εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἑσχάτως ἐν τῶν τοιούτων

ποντικοτροφείων, τὸ ὁποῖον ἐμπεριείχεν ὑπὲρ τὰς 5000 ποντικῶν, τρεφομένων ἀφθόνως δι' ἐξόδων λαμβανομένων ἀπὸ τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων. Καὶ χωρὶς νὰ ἐπεκτεινόμεθα εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν διαφόρων ἄλλων εἰδῶν τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα οἱ Ἴνδοι σέβονται θρησκευτικῶς καὶ περιποιούνται ἐντὸς δημοσίων καταστημάτων, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν τὸ παράδειγμα τῶν πιθήκων, οἵτινες, κατὰ τὴν σύμφωνον μαρτυρίαν ὅλων σχεδὸν τῶν περιηγητῶν, εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς καὶ προσασίας πασῶν γενικῶς τῶν Ἰνδικῶν φυλῶν· διότι πλὴν τῶν πολυαριθμῶν δένδρων τῆς Βανυανῆς, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ὡς τσαῦτα ἱερὰ καταγῶγια τῶν πιθήκων, ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις ἀναρίθμητοι οἰκοδομικὴ ἐπίτηδες κατεσκευασμένοι καὶ χρησιμεύουσι ὡς ἄσυλον εἰς τοὺς γηράσαντας καὶ ἀσθενεῖς ἐξ αὐτῶν.

Κατὰ τὴν θρησκευτικὴν πρὸς τούτοις δοξασίαν φυλῶν τινῶν τῆς Ἰνδίας ἢ μὲν μέλλουσα τύχη τοῦ θανόντος ἐξήρτηται πολὺ ἀπὸ τοῦ τόπου, ἔνθα ἀναπαύονται τὰ λείψανα αὐτοῦ, ἢ δὲ ἀσφαλεστέρα ὁδὸς πρὸς τὴν αἰώνιον μακαριότητα εἶναι τὸ νὰ καταβρωθῇ οὗτος ὑπὸ τινῶν ζώων. Οἱ κάτοικοι τῶν Ἰμαλαίων ὁρέων πιστεύουσι, ὅτι ὁ στόμαχος τῶν ἱεράκων εἶναι τὸ τελειότερον καθαρῆριον τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων. Ἄγγλος τις περιηγητὴς περιγράφει ὡς ἀκολούθως τὴν ἐθιμοταξίαν, τὴν ὁποίαν αἱ φυλαὶ αὗται μεταχειρίζονται διὰ νὰ προμηθεύσωσι εἰς τοὺς νεκροὺς αὐτῶν τοιοῦτον μακάριον τάφον· « ἀφοῦ πλύνωσι πρῶτον μετὰ μεγάλης φροντίδος καὶ προσοχῆς τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, ρίπτουσι αὐτὸ ἐντὸς μεγάλου ἰγδίου, ἔνθα κοπανίζουσι τὰ κόκκαλα ἀναμιξ μετὰ τῶν σαρκῶν, ἕως οὗ γένη ἐξ αὐτῶν εἰδὸς τι πικτῆς ζύμης, ἐξ ἧς σχηματίζοντες μικρὰ σφαιρίδια, διασπείρουσι αὐτὰ ἐπὶ τινος πρὸς τοῦτο ὠρισμένης πεδιάδος· ἄπειρα δὲ πλήθη ἱεράκων, τὰ ὁποῖα ἀδιακόπως περιφέρονται μετέωρα ἄνωθεν τῆς πεδιάδος ταύτης τῶν νεκρῶν, ἅμα ἰδόντα τὴν συνοδεύουσαν τὴν κηδεῖαν παράταξιν, προαισθανόμενα τὸ εἰς αὐτὰ ἀγγελομένον συμπόσιον, ρίπτονται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ καταβιβρώσκουσι ἐν ἀκρῆϊ τὰ ἐκ τῆς ζύμης τοῦ νεκροῦ σφαιρίδια ταῦτα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τιμὴ τοῦ νὰ καταβρωθῇ τις τοιοῦτοτρόπως ὑπὸ ἱεράκων πληρόνεται διὰ μεγάλης χρηματικῆς πλοσότητος, μόνοι οἱ πλούσιοι καὶ οἱ Μεγιστάνες ἀπολαμβάνουσι τὸ ἐξῆχον τοῦτο προνόμιον, τὰ δὲ σῶματα τῶν πτωχῶν ρίπτονται εἰς τοὺς γύπας. »

Ἡ δοξασία αὕτη τῶν ἐπὶ τῶν Ἰμαλαίων ὁρέων φυλῶν

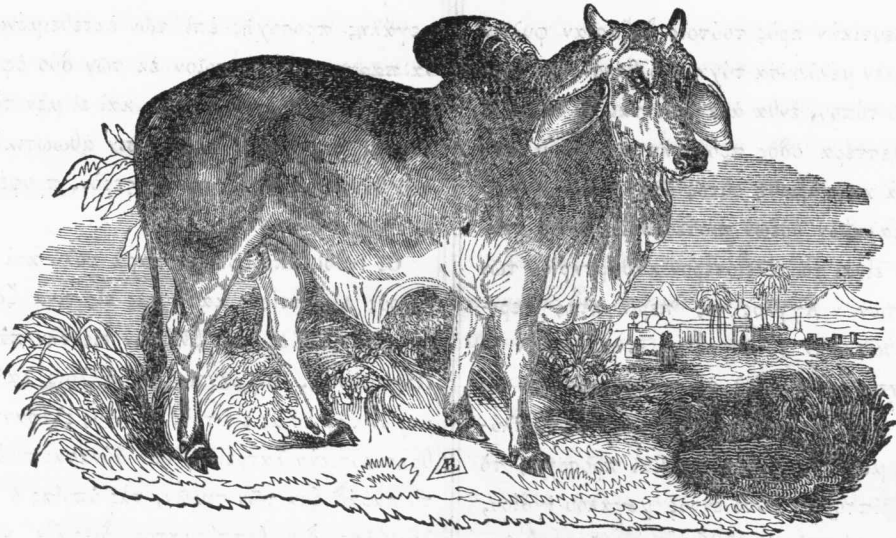
ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὰς φυλάς τῶν Πάρσων ἐπὶ τῆς παραλίης τῆς ἐπαρχίας τοῦ Μαλαβάρ· « τὰ κυριώτερα αὐτῶν κοιμητήρια, λέγει ὁ αὐτὸς Ἄγγλος περιηγητὴς, κείνται ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς θαλάσσης καὶ συνίστανται εἰς κυκλοειδῆ τινὰ οἰκοδομὴν ἄνευ στέγης, ἔχουσαν διάμετρον μὲν 60, ὕψος δὲ 30 Γαλλικῶν ποδῶν· ἐν τῷ μέσῳ δὲ ταύτης τῆς οἰκοδομῆς ὑπάρχει εἰδὸς τι φρέατος ἔχοντος πλατύτατον στόμα, καὶ πέριξ μικρὰ τινὰ κοιλώματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐναποθέτουσι τοὺς νεκροὺς διὰ νὰ χρησιμεύσωσι εἰς βορὰν τῶν γυπῶν. Ἀφοῦ δὲ τὰ ὄρνεα ταῦτα γυμνώσωσι τὰ ὀστέα ἀπὸ τῆς καλυπτούσης αὐτὰ σαρκὸς, οἱ συγγενεῖς τῶν νεκρῶν κρημνίζουσι τοὺς σκελετοὺς αὐτῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ φρέατος, ὅπου εἰσερχόμενοι δι' ὑπογείων ὁδῶν συλλέγουσι τὰ ὀστέα καὶ ρίπτουσι αὐτὰ εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ φύλακες ἐκάστου κοιμητηρίου ἐπαγρυπνοῦσι μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐπὶ τῶν ἐκτεθειμένων σωμάτων διὰ νὰ παρατηρήσωσι ποῖον ἐκ τῶν δύο ὀφθαλμῶν θέλουσι ἐξορύξει πρῶτον οἱ γύπες· καὶ εἰ μὲν τὸν δεξιόν, οἱ δικασταὶ τῆς φυλῆς ἐκδίδουσι ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν ὑπὲρ τοῦ θανόντος, εἰ δὲ τὸν ἀριστερὸν, προφέρουσι κατ' αὐτοῦ αἰώνιον ἀνάθεμα.

Οἱ Ἴνδοι ὑπερέβησαν παρὰ πολὺ καὶ αὐτοὺς τοὺς παλαιοὺς Αἰγυπτίους κατὰ τὰς εἰς τινὰ ζῶα ἀποδιδόμενας θρησκευτικὰς τιμὰς· βλέπων τις τὴν παρὰ τοῖς Σιαμίσι, Πεγούιανοῖς, Βιρμανοῖς καὶ ἄλλοις λαοῖς τῶν διαφόρων μερῶν τῆς Ἀσίας εἰς τοὺς λευκοὺς ἐλέφαντας ἀποδιδόμενην θρησκευτικὴν λατρείαν, δὲν δύναται πλέον νὰ γελάσῃ διὰ τὸ παράδοξον τῶν τιμῶν, τὰς ὁποίας ὁ Αὐτοκράτωρ Καλιγούλας διὰ θεσπίσματος διέταξε νὰ ἀποδίδωσι οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὸν Ἰπκτον αὐτοῦ ἵππον. Οἱ λευκοὶ οὗτοι ἐλέφαντες ἔχουσι λαμπρὰν καὶ πολυαριθμὸν αὐλικὴν συνοδίαν ὁμοίαν τῆς συνοδίας μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ Μονάρχου. Χίλιοι περίπου διάφοροι ἀξιωματικοὶ ἀποτελοῦσι τὴν προσωπικὴν θεραπείαν ἐκάστου τῶν ἐλεφάντων τούτων· τὰ εὐρύχωρα ἀνάκτορα ἐνὸς τῶν μακαρίων τούτων ζώων ὑπερηρῶντο, κατὰ τὴν περιγραφὴν αὐτόπτου τινος περιηγητοῦ, ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν στήλων, καὶ ἦσαν κεχρυσωμένα ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν· καταπέτασμα ἐκ μεταξοχρόνου καὶ χρυσοκεντήτου μύθρου ὑφάσματος ἔκλειε τὴν εἴσοδον τῶν ἰδιαιτέρων θαλάμων τοῦ ζώου· ὁ ἐλέφας, δεδεμένος διὰ χρυσῶν ἀλύσιων, καὶ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἐφιππίον ἐκ μεταξοφθοῦ ὑφάσματος ἐρυθροῦ χρώματος, κεκοσμημένον διὰ πολυτίμων ἀδαμάντων, ἐπανεπαύετο ἐπὶ μαλακῶν

στρομάτων ἐκ κυανοῦ ἐρίου. Τὰ ἐμπεριέχοντα τὰς τροφὰς αὐτοῦ πινάκια, τὸ πτυοδοχείον, τὰ διάφορα ἐργαλεῖα τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τὰ σκεύη τῆς τραπέζης αὐτοῦ ἦσαν ὅλα κατάχρυσα, καὶ λιθοκόλλητα· ὅτε δὲ ᾤδηγουν αὐτὸν εἰς τὸν λουτρῶνα, προηγείτο τάγμα μουσικῶν παιανίζοντων καὶ ψαλλόντων· μετὰ δὲ τὴν ἐκείθεν ἐπιστροφήν τοῦ ἐλέφαντος, εἰς τῶν αὐλικῶν ὑπηρετῶν ἐνιπτε τοὺς πόδας τοῦ μακαρίου ζώου ἐνδον χρυσῆς λεκάνης. Αἱ ἡμέραι τῆς ὑποδοχῆς καὶ ἀκροάσεως, καθ' ἃς ὁ λαὸς ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῆ καὶ νὰ λατρεύσῃ τὸν ἐλέφαντα, ἦσαν τακτικῶς ὀρισμένα· οἱ δὲ ξένοι πρέσβεις ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς προσκύνῃσιν αὐτοῦ φέροντες πλούσια δῶρα. »

Ὁ βοῦς δὲν λατρεύεται μὲν παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς μετὰ

τοσαύτης πομπῆς καὶ παρατάξεως, ἀλλ' ἀπολαμβάνει σέβας ἴσον σχεδὸν πρὸς τὸ τοῦ ἐλέφαντος· δὲν διάγει μὲν τὸν βίον ἐν βασιλικῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ζῆ ὅμως ἀνέτως καὶ εὐχαρίστος· ἂν δὲ καὶ ὁ φόνος ἄλλου τινὸς ζώου δύναται πως ἐνίοτε νὰ δικαιολογηθῆ, ἀλλ' ἡ κατὰ βοῦς βλάβη θεωρεῖται θανάσιμον ἁμάρτημα καὶ ἀσύγγνωστος βεβήλωσις. Κατὰ τὸν φρικτὸν μάλιστα λιμὸν, τὸν ἐρημώσαντα τὰς Ἰνδίας ἐν ἔτει 1812, ἐπειδὴ ἑνδεκα Ἰνδοὶ κατήντησαν εἰς τοσαύτην παραφορὰν ὑπὸ τῆς πείνης, ὥστε ἐπέβαλον χεῖρα ἐπὶ τινος δαμάλεως, τὴν ὁποίαν σφάζαντες κατέφαγον, καταδιωχθέντες κατεδικάσθησαν ὅλοι εἰς θάνατον καὶ ἔλαβον δημοσίως τὴν τιμωρίαν τοῦ φοβεροῦ αὐτῶν ἐγκλήματος, ἐνώπιον τοῦ καταρωμένου καὶ ἀναθεματίζοντος αὐτοὺς πλήθους.

ΒΡΑΧΜΑΝΙΟΣ ΒΟΥΣ.

ἴπάρχει μάλιστα ἐν Ἰνδία εἶδος τι βοῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους οἱ Ἰνδοὶ δεικνύουσιν ἔτι μείζονα εὐλάβειαν. Τὸ εἶδος τοῦτο, μικρότερον τῶν παρ' ἡμῖν βοῶν, πλησιάζει μὲν μάλλον πρὸς τὴν οἰκογένειαν τῶν *Οὔρων* λεγομένων βοῶν, ἕνεκα τοῦ μεταξὺ τῶν ὤμων κυρτώματος, διακρίνεται δὲ διὰ τῶν ἀπὸ τοῦ τραχήλου κατ' εὐθείαν μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς κοιλίας τοῦ ζώου κρεμαμένων μακρῶν λευγανίων. ἔχει δὲ τὰ μὲν μέλη στρογγύλως ἐσχηματισμένα καὶ χαρίεντα, τὸ δὲ ἦθος πρᾶον καὶ ἡμερον, ἐπὶ δὲ τῆς φυσιογνωμίας, τῶν κινήματων καὶ ἔξεων τοῦ ζώου τοῦτου βλέπει τις τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἐνταυτῷ βαθμίαν, καὶ τὴν χαῦνον καὶ ὑπεροπτικὴν ἀπάθειαν τῶν Βραχμάνων. Καὶ τῷ ὄντι ἡ εὐλάβεια τῶν

λαῶν συγκατατάσσει εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ ἀποδίδει τὰς αὐτὰς τιμὰς εἰς τε τὰ ἱερά ταῦτα ζῶα, καὶ εἰς τὴν ἁγίαν φυλὴν, ἥτις μόνη ἐκρίθη ἀξία τοῦ νὰ περιθάληται αὐτά.

Οἱ βόες οὗτοι, διακρινόμενοι ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ταῦροι Βραχμάνιοι*, κατοικοῦσιν ἐν ταῖς παρὰ τοῖς ναοῖς οἰκοδομαῖς, περίξ τῶν ὁποίων διάγουσι βίον ἐντελῶς ἀεργον, ἡσυχον καὶ ἀνεπηρέαστον, εὐχαριστοῦντες ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας καὶ ἐπιθυμίας αὐτῶν. Δὲν ὑπάρχει φραγμὸς, ὅστις δὲν πίπτει, οὔτε θύρα ἥτις δὲν ἀνοίγεται ἐνώπιον αὐτῶν, οὔτε λειμὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύνανται νὰ βοσκήσωσιν ἐλευθέρως καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν. Ἡ εὐχάριστος ὑποδοχὴ, τὴν ὁποίαν πανταχοῦ ἀπαντῶσιν, ἐνέπνευσεν εἰς